

Kedves Ballagó Fiatalok!

Osztályfőnökeitektől azt kértem, küldjenek nekem visszajelzéseket, mi mozog most bennetek, hogyan éltétek meg ezt a vírus által „megbuktatott” utolsó évet. Azt a választ kaptam, hogy sokszor fáradtan, fásultan, bosszankodva, csalódva, reménykedve, de hátha még egy utóballagás, egy bankett, vagy egy nyári közös kirándulás visszaadhat még valamit. Van, aki már szinte el is felejtette az iskolát, ami lassan-lassan megszűnt érezhetően létezni. Mások próbálnak aktívan kapcsolódni vagy kétségbeesett kitartással menteni, ami még menthető a tanévre vágyott élményekből. Van, akinek nehezebb, van, akinek könnyebb volt így tanulni, készülni az őt váró megmérettetésekre.

Megérintettek aggodalmaitok, feszültségeitek, de feltűnt talpraesettségeitek, találékony kapcsolattartási ötleteitek, kitartó bizakodásotok, céltudatosságotok is. Igazi fiatalok vagytok: vágyakkal, kérdésekkel, önbizalomkereséssel és nagy célokra törekvéssel!

Lehet-e valamit lezárni lakat nélkül virtuálisan? Lehet-e búcsút inteni, utoljára kezet rázni, vállat veregetni online kézzel? Lehet-e egymásra mosolyogni emodzsikkal, gratulálni lájkokkal? Lehet-e ballagni egyáltalán programozott „robotlábakkal”? Van egyáltalán olyan, hogy digitális járás, digitális ballagás? „Távolságtartásos egymáshoz lépés...” Fából vaskarika, úgy érezzük. És miért pont most, miért pont velünk, miért éppen akkor, amikor én vagyok tizenkettedikes, amikor az én osztályom ballag?

Lehetett-e tanulni digitálisan? Erre igen a válasz. Lehet-e barátkozni, szerelmet vallani, közösséget építeni, együtt imádkozni virtuálisan? Részben „igen” a válasz, hiszen próbálkoztunk, most is próbálkozunk. Részben pedig „nem”-et kell válaszolnunk. Mert igenis kell a fizikai érintés a ballagás lépéseiben, a kézfogásban, az ölelésben. Érezni kell a virágok illatát, a ballagási énekek dallamát. Kellene, hogy a valódi szemekbe, egyenesen a másik lelkének tükrébe nézhessünk.

Vagy mégis lehetett mindennek ellenére kapcsolódni egymáshoz az utolsó évben? A válasz véleményem szerint „igen”, de volt és most is van egy feltétel: ha nem tudsz lábbal odalépni a másikhöz, ha nem tudsz szemeddel rátekinteni, kezedd felölelni őt, válladra venni, támogatni, akkor tedd azt a szíveddel és a szavaiddal. Még nagyobb figyelemmel és még nagyobb kitartással.

PIARISTA

PIARISTA REND MAGYAR TARTOMÁNYA

Ahogy a szívünkkel és szavainkkal bármilyen fizikai vagy virtuális korlát ellenére is tudunk szólni egymáshoz, tudunk erős kapcsolatokat építeni, arra hívlak titeket, hogy most ezt a búcsúzást is így tegyétek meg. Kalazanci Szent József, mestere, Jézus Krisztus példáját is követve bármilyen körülmények között, akár szeretett rendjének teljes eltörlése idején is, a szívével gondolkodott, kereste az értékeket, a biztató jeleket, a kapcsolatokat. Sőt, annak ellenére, hogy tudta, milyen nehéz a helyzet, még biztatni is tudott másokat.

A szívetekkel nézzetek vissza középiskolai éveitekre, keressétek benne a szép emlékeket, ne engedjétek, hogy bármilyen nehéz helyzet elvegye tőletek, elhalványítsa bennetek azokat az értékeket, élményeket, amit kaptatok, és egymásnak adtatok. Ha pedig gyógyulni, gyógyítani kell, merjétek vállalni ezt a munkát is, hiszen ezek a tapasztalatok is a javatokra válnak majd.

Új nemzedék lehettek. Olyanok, akik a mostani helyzet tanulságai alapján tudják, mit veszíthetnek, akik ezért tudnak a fontosra koncentrálni. Olyan nemzedékké válhattok, amely át tudja menteni a tudás lényeges elemeit és ami lényeges a társadalom és az egyház életéből. Legyetek elkötelezettek, vállaljatok az elköteleződést is ebben a munkában, amire meghívunk titeket.

Kérlek bennetek, hogy itt tanult képességeitekkel, tudásotokkal, feltett kérdéseitekkel, eszetekkel és főleg a szívetekkel segítsetek nekünk egy jobb, igazságosabb, mindenkit éltető és gyógyító, meggyógyuló világot építeni!

Isten áldását kérve életekire, üdvözöllek benneteket!

Szakál Ádám

tartományfőnök

Budapest, 2021. április 29.